

Ébresztő, húsvét reggelén. Nagybátyám szódavizet spriccel a dunna alá, amiért Nagymamám szidja, mint a bokrot, mert elázik, s összeáll a pehely. – Jaj, fiam, hogy neked felnőtt korodra sem jön meg az eszed! – hangzik a szokásos mondat évről – évre.

Édesapám finom kölniből hint egy keveset a hajunkra, sok a sógornő, a rokon, akiket kötelező ilyenkor meglocsolni. Nekik is jár a finom illatból. Nagyapám viszont egy pohár tiszta vízzel köszönt bennünket.

Nagyikám főzi már a tojást, a füstölt tarját, - no persze ez nem abból a kucuból van, amely tegnap került terítékre - szeleteli a sonkát, a kolbászt, s küldi drága Nagyapámat a teraszra, hogy reszelje a friss tormát. Még a friss levegőn is kicsordul a könnye az erős fűszernövénytyől.

Kiteszi az asztalra a nagy tálalótálakat, amelyekre szépen sorban fölkerül a friss saláta, rá a sonka, tarja szeletek, a tojás, s végül a karikára vágott kolbász. Díszíti még némi retek, friss zöldhagyma a gusztá tálakat. Tegnap megsült a mákos és diós beigli, a házi Eszterházi torta, amelyet Nagy diótortának nevez. Édesanyám megteríti az ünnepi asztalt, mert azt még Nagyanyám is elismeri, hogy neki van a legjobb ízlése, szépérzéke. Középre barka kerül egy szép vázában, amelyet csak ünnepkor veszünk elő. Édesapám fát aprít, s tesz a tűzre, mert bizony hűvösek még a nappalok is. A ház férfinépe mozdul, s elindul, hogy egy lány se maradjon ki a locsolásból.

Nálunk már tegnap elkészültek a locsolóknak szánt tojások, amelyet hagyma levéllel színeztük, s mintaként egy-egy petrezselyemlevél került rájuk. Ezt puha-pihe szalmával bélelt kosárába raktuk, amiből majd kínálhatjuk a gyereksereget. Pénzt adni nem volt szokás.

Jöhetnek a locsolók, délelőtt a kicsik, dél körül a szomszédok, s délután a rokonok, akiket nem csak a finom falatok, hanem a jóféle borocska, s a kedves marasztalás is ott tart estig, amikor is nótázásba csap az ünneplés. A tálak kiürültek, a férfiak jókedvűen hazaérkeztek... Hiányoznak ezek a gyermekkori húsvétek, s persze hiányoznak a Nagyszüleim, Szüleim, akiknek ezeket a varázslatos, szeretettel teli ünnepeket köszönhetem.

Sorakozom a bevásárlóközpont végelethetetlen tömegében, nézem a megrakott kosarakat, az emberek türelmetlenek, lökdösődnek, mintha háborúra készülnének, s nem csupán egy négy napos ünnepre, élém villannak ezek a régi képek, amelyek melegséggel töltik meg a szívemet, s arra gondolok, hogy mi marad meg mindebből mára a családoknál? Mit tudunk megőrizni, átadni gyermekeinknek, unokáinknak?

Azzal kívánok minden kedves olvasónknak szép ünnepet, hogy töltsék együtt nyugalomban, békében, politikamentesen ezt a pár napot!

Orosz B. Erika